

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֶׁת בְּרֵאשִׁית

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֵב - חֲלַק י"ז

קוֹנְטֵרְס 47

מוֹפֵץ לֵלֵא מֵטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֵשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א ל"פ - ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

ספר

אור הזוהר

החדש
השלם
והמנוקד

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ספר

אור הזוהר

החדש
השלם
והמנוקד

בו יבואר גודל החיוב
ללמוד וללמד הזוהר
הקדוש והתיקונים
וחכמת האמת שהבר
התנא האלקי רבי
שמעון בר יוחאי זיע"א

הרב הקדוש רבי חיים בן עטר, האור החיים, זי"ע,
היה פעם אחד בהילולא פה עיה"ק צפת ת"ו,
וכשעלה למרון והגיע לתחתית ההר שעולים
לציון הרשב"י, ירד מהחמור והיה עולה על ידיו
ועל רגליו, וכל הדרך היה נועה כבהמה וצועק,
היכן אני השפל נכנס, למקום אש שלהבת קב"ה,
וכל פמליא של מעלה הכא, וכל נשמות הצדיקים
שמה, ובעת ההילולא היה שמת שמוחה גדולה,
עיי"ש. (רבי שמואל העליר נאב"ד צפת בסוף כבוד מלכים)
רבי פנחס מקאריון זצ"ל נתן שבה והודאה להשם יתברך על
שלא ברא אותו בשנים שלא נתפשט הזוהר בעולם, כי הזוהר
האט מור דעהאלטן ביים יידישקייט "הזוהר החזיק אותי
ביהדות". (חכם הרוים, י.ג. בן עטר).

של המלך נמסרו בידיה, וכל העולמות שלמטה יונקים ממנה. אם זכו ישראל לשמר התורה, אז נותנת להם כל טוב העולם, ואם לא, אז מיסרת אותם. זהו שכתוב (ויקרא כו) ויסרתי אתכם אף אני. זו כנסת ישראל. וכשתחבר ב"אני" דל"ת שלה, נקראת אדני, ודן את העולם. לכן כתוב (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה. ב"זאת" נתנה תורה.

בא ראה, תורה שבכתב נקראת צדיק, ומנחת בזאת, שברית זו מנחת בו, שכתוב ארון הברית, משום שמנחת בו ברית שהוא צדיק. ולכן וזאת התורה, התחבר וא"ו עם זאת, ואז - אשר שם משה, סם החיים לעולם, שהרי עץ החיים נדבק בה. וכשמעשי בני אדם אינם פשרים, מסתלק וא"ו מ"זאת", ואז כתוב (ויקרא יד) זאת תהיה תורת המצוה, וזהו חשוב כמח.

וכתוב (במדבר יט) זאת התורה אדם כי ימות באהל. הסתלקה ו' מזאת, ועושה האהל הזה נקמות. הינו מה שכתוב (שם) זאת חקת התורה אשר צוה ה' משום שלא התחברה ו' עם ה', נרמו שטמאו המקדש ונרמו להם מיתה, שהרי מי שמפרידם גורם מיתה לנפשו, עד שבאה פרה וכפרה על בנה, ועושים ממנה הנזאה על טמאי מתים.

זאת התורה, שלא התחבר לה וא"ו עד שעשו הנזאה לאותם כלי מדון, ואחר כך (דברים ד) וזאת התורה אשר שם וגומר. חיים נדבקו בה, (שם לו) וזאת הברכה. ברכה נדבקה ב"זאת" הזו. אבל כל מקום שתמצא בתורה "זאת התורה" בלי וא"ו, זה בגלל חטא.

באורייתא זאת התורה בלא

דבהאי ארון מונחין כל גניזין טבין, ותורה שבכתב דאקרי ברית ביה מונחא. וכל מאני קרבא דמלכא בידיה אתמסרו, וכלהו עלמין דלתתא מינה ינקין. זכו ישראל למיטר אורייתא כדין יהבת לון כל טיבו דעלמא. ואי לא כדין יסרת לון, הדא הוא דכתיב (ויקרא כ"ו) ויסרתי אתכם אף אני, דא כנסת ישראל. וכד תחבר באנ"י דל"ת דילה אקרי אדנ"י ודיינא לעלמא. בגין כך כתיב (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה. בזאת אתיהיבת אורייתא.

הא חזי, אורייתא שבכתב צדי"ק אקרי, ומונח בזאת דהאי ברית מנחא ביה, דכתיב ארון הברית בגין דמונח ביה ברית דאיהו צדי"ק בגין כך וזאת התורה אתחבר וא"ו בזאת וכדין אשר שם משה סם חיים לעלמא. דהא אילנא דחיי אתדבק בה. וכד לא מכשרין בני נשא עובדיהו, אסתלק וא"ו מזאת. וכדין כתיב (ויקרא י"ד) זאת תהיה תורת המצוה, וזהו חשוב כמח.

וכתיב (במדבר י"ט) זאת התורה אדם כי ימות באהל אסתלק ו' מזאת ועביד האי אהל נוקמין, היינו דכתיב (שם) זאת חקת התורה אשר צוה יי. ובגין דלא אתחבר ו' בה, גרמו דסאיבו מקדשא וגרימו לון מותא. דהא מאן דאפריש לון, גרים מותא לנפשיה, עד דאתת פרה וכפרה על בנה. ועבדין מינה הנזאה על טמאי מתים.

זאת התורה דלא אתחבר בה וא"ו עד דעבדו הנזאה לאינון כלי מדון. ולבתר (דברים ד) וזאת התורה אשר שם וגו' חיים אתדבק בה. (דברים ל"א) וזאת הברכה, ברכה אתדבק בה בהאי זאת. אבל כל אתר דתשפח

וא"ו, בגין חובה (ויקרא י"ג) זאת תורת נגע צרעת. (ויקרא י"ד) זאת התורה לכל נגע הצרעת (במדבר ה) זאת תורת הקנאות. בגין דסאיבו גרמיהון וסאיבו מקדשא. (ויקרא ו) זאת תורת העולה, לא כתיב ביה וא"ו עד דיעבדו לה שלימו בני אהרן לחברא לזאת בבעלה. (ויקרא ז) וזאת תורת המנחה, לא אתיאי על חטא, דהא נדבה היא. או דאתיאי עם עולה והא עבדא עולה שלימו. (ויקרא ח) זאת תורת החטאת אתיאי על חטא דסאיבו להאי זאת. וזאת תורת האשם בגין דלא עבדו כל פך פגימו, ובגין פך אתיאי דכורא ולא נוקבא (ויקרא ט) וזאת תורת זבח השלמים בגין דאתיין לשלמא אתחבר בה וא"ו. (שם) זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת, בגין חטאת דאית בקרא, וחוטא אחד יאבד טובה הרבה. דא אוקימנא בכל אתרא וא"ו מוסיף על ענין ראשון.

וזאת התורה אשר שם וגו' מאי טעמא וא"ו, הא לא אמר זאת בקדמיתא, אמאי כתיב וזאת, בגין סם חיים דאתדבק בה. (דברים ל"ג) וזאת הברכה, בגין ברכה אף על גב דלא כתיב זאת בקדמיתא, או מלה על מה דייתי. אבל בכולהו מאי טעמא לא כתיב וזאת. בגין דלא אתדבק וא"ו. והאי דכתיב וזאת תורת האשם בגין דכתיב לעיל זאת תורת החטאת, וא"ו מוסיף על ענין ראשון. בגין פך אתייהיבת אורייתא בהאי זאת.

ובגין פך כתיב (ויקרא כ"ו) אף אני אעשה זאת, אסלק מינה וא"ו ותעביד בהו נוקמין וכולהו קרבינין אתיין לקרבא להאי זאת לעילא בהאי שלישי. ואנן מקרבין בהאי יומא תרין פרים במוסף, לאוספא ליה תרין

(ויקרא י"ג) זאת תורת נגע צרעת. (שם) זאת התורה לכל נגע הצרעת. (במדבר ה) זאת תורת הקנאות. משום שטמאו את עצמם וטמאו המקדש. (ויקרא ו) זאת תורת העלה, לא כתוב בו וא"ו, עד שיעשו לה בני אהרן שלמות לחבר את זאת לבעלה. (שם ז) וזאת תורת המנחה - לא בא על חטא, שהרי היא נדבה, או שבאה עם עולה, והעולה הרי עושה שלמות. (שם ח) זאת תורת החטאת - בא על חטא שטמאו את "זאת".

(ויקרא ט) וזאת תורת האשם - משום שלא עשו כל פך פגם, ולכן באה זכר ולא נקבה. (שם) וזאת תורת זבח השלמים, משום שבאה לשלום, מתחבר עמה וא"ו. (שם) זאת התורה לעלה [ו]למנחה ולחטאת - בגלל חטאת שיש בפסוק, וחוטא אחד יאבד טובה הרבה, זה פרשנו בכל מקום - וא"ו מוסיף על ענין ראשון.

וזאת התורה אשר שם וגומר, מה הטעם וא"ו, הרי לא אמר זאת בתחלה? למה כתוב וזאת? משום סם החיים שנדבק בה. (דברים לג) וזאת הברכה - בשביל ברכה, אף על גב שלא כתוב זאת בתחלה, או דבר על מה שכיבא, אבל בכלם מה הטעם לא כתוב וזאת? משום שלא נדבק וא"ו. וזהו שכתוב (ויקרא ז) וזאת תורת האשם, משום שכתוב למעלה (שם ח) וזאת תורת החטאת, וא"ו מוסיף על ענין ראשון, משום פך נתנה תורה ב"זאת".

ומשום פך כתוב (שם כו) אף אני אעשה זאת, אסלק ממנה וא"ו ותעשה בהם נקמות, וכל הקרבנות באים לקרב את ה"זאת" למעלה בשלישי הזה,

חולקין. איל אחד, לאתחברא ליה חילא דגבורה. שבועה אמרין לקבל פוליהו דרגין דיחדון בהאי הלולא. שעיר עזים, לכפרא על דסאיבו מקדשא חייבין דלתתא.

בחדש השביעי, (במדבר כ"ט) לקבל דרגא דיצחק דיתחבר ביה כנסת ישראל בתרין פרים. האי דכתיב (בראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר, דאתוספא כנסת ישראל דאיהי שביעית על עשר סמיכא לעשרה. בגין כך פר אחד לאוספא ליה חילא דאימא עלאה למידן עלמא. אבל תרין לא, בגין דלא יכיל עלמא למסבל דינא תקיפא.

איל אחד, גבורה דיליה לישנא דתקיפו, (תהלים כ"א) אילותי לעזרתי חושה. והאי איל תשפח בכולהו מוספין, דמוסיפין חילא דגבורה עליהו. פר משבתא דאית ביה ניחא, ולית ביה דינא כלל. דאתגלייא עתיקא קדישא חידו וטבאן לכולהו עלאין (ס"א עלמין).

(במדבר כ"ח) כבשים בגי שנה, למיהב חילא לכולהו דרגין. שעיר עזים דלא יתחזי סאיבו במקדשא ביומא ודינא ובהאי יומא אתחבר גבורה עלאה כדינא תתאה דראש חדש למידן עלמא.

הא חזי, גבורה דינא קשיא, כנסת ישראל דינא רפיא. אף חובת היום פר אחד, בגין דיכיל עלמא למסבל. ובגין כך פריש ירחא תרין פרים דהיא כפרה. בעשרה לירחא לקבל דרגא דמשה, במוסף דיליה פר בן בקר אחד, דלא אתוסף ביה דינא כל כך בגין דהוא יומא דכפרה. איל אחד תקיף, לתברא רשיעי עלמא, ובעינן למעבד נייחא לשפכא רגזא. כבשים שבעה, לאוספא

ואנו מקריבים ביום זה שני פרים במוסף, להוסיף לה שני חלקים. איל אחד לתבר לה הכח של גבורה, שבועה כבשים כנגד כל הדרגות שישמחו בהלולא הזו, שעיר עזים לכפר על שטמא המקדש הרשעים שלמטה.

(במדבר כט) ובחדש השביעי - כנגד דרגת יצחק שיתחבר עם כנסת ישראל בשני פרים. זהו שכתוב (בראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר, שהתוספה כנסת ישראל, שהיא שביעית על עשר סמוכה לעשרה. משום כך פר אחד, להוסיף לו כח האמא העליונה לדון את העולם. אבל שנים לא, משום שהעולם לא יכול לסבל את הדין הקשה.

איל אחד - הגבורה שלו, לשון של תקיפות, (תהלים כב) אילותי לעזרתי חושה, והאיל הזה תמצא בכל המוספים, שמוסיפים כח וגבורה עליהם, פרט לשבת שיש בה מנוחה ואין בה דין כלל, שמתגלה העתיק הקדוש שמחה וטובות לכל העליונים (עולמים).

(במדבר כח) כבשים בגי שנה - לתת כח לכל הדרגות. שעיר עזים - שלא תראה טמאה במקדש ביום הדין, וביום זה מתחברת הגבורה העליונה בדין התחתון של ראש חדש לדון את העולם. בא ראה, גבורה דין הקשה, כנסת ישראל דין הרפה, אף חובת היום פר אחד כדי שהעולם יוכל לסבל, ולכן בראש חדש שני פרים, שהיא כפרה. בעשרה לחדש כנגד דרגת משה. במוסף שלו פר בן בקר אחד, שלא נוסף בו דין כל כך, היות שאותו יום הוא של כפרה. איל אחד תקיף לשפר את

הַרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם, וְצָרִיף
לַעֲשׂוֹת נַחַת לְשִׁכְף הַרְגוֹ. כְּבָשִׁים
שֶׁבָעָה לְהוֹסִיף לְכָל הַדְּרָגוֹת.
שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד הַתּוֹסֵף כָּאֵן
בְּחֻבַת הַיּוֹם לְכַפֵּר עַל טְמֵאת
הַמִּקְדָּשׁ, מִשּׁוֹם שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְמַעַלָּה יִכַּפֵּר עַל הַכֹּל וְלֹא
תִשָּׂאֵר טְמֵאָה בְּעוֹלָם.

מִשּׁוֹם כִּן אֶחָד בַּיּוֹם, לְכַפֵּר קֹדֶשׁ
הַקְּדוּשִׁים פַּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, כְּדִי
שֶׁלֹּא תִמָּצֵא שָׁם טְמֵאָה כֹּל כִּן,
וְאֶחָד בַּחוּץ לְמִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן שֶׁלֹּא
תִמָּצֵא טְמֵאָה בְּעוֹלָם. בַּחֲמִשָּׁה
עֶשֶׂר לַחֲדָשׁ כְּנֶגֶד דְּרָגַת אֶהֱרָן
שֶׁאֲחֻזוֹ בַּהוֹד, וְהַתְּעֵלָה גַם
בְּחֹסֶד.

וְכֵן בְּזִמְנֵי זֶה אֶפְלוּ עִם כָּל אַמּוֹת
הָעוֹלָם עוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
חֹסֵד, מִשּׁוֹם שֶׁמִּתּוֹסֵף חֹסֵד שֶׁל
אֶהֱרָן עִם חֹסֵד שֶׁל אַבְרָהָם, וְהֵם
מִקְרִיבִים בּוֹ בְּשִׁבְעָה יָמִים
קְרִבְנוֹת עוֹלוֹת, כְּדִי שִׁישְׁמְחוּ כָּל
הָעוֹלָם בְּשִׂמְחַת יִשְׂרָאֵל. שְׁבַעִים
פָּרִים כְּנֶגֶד שְׁבַעִים אַמּוֹת עוֹבְדֵי
כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת הָעוֹלָם, וּבַיּוֹם
הָרִאשׁוֹן פָּרִים שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר,
לְהִרְאוֹת שְׂאֵינִים כְּדֹאִים לְהַתְקִים
בְּעוֹלָם אֲלֵא בְּטוֹבוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא שִׁישׁ בּוֹ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה
מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים.

אֵינִים שְׁנַיִם, שְׁתֵּיהֶן תְּקִיפּוֹת
לְאוֹתָהּ דְּרָגָה שֶׁל חֹסֵד עֲלִיּוֹן עַל
אֶחָד שְׁנַיִם מִמָּה שֶׁמִּקְרִיבִים בְּכָל
הַמּוֹסָפִים, מִשּׁוֹם שֶׁחַג זֶה הוּא
כְּנֶגֶד דְּרָגַת אֶהֱרָן, שֶׁאֲחֻזוֹ בְּדְרָגַת
שְׁשִׁית. וְנִקְרָא יוֹם הַשְּׁשִׁי. יוֹמוֹ
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲלֶף
שְׁנַיִם. וּבְאוֹתוֹ יוֹם עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְהוֹסִיף עַל כָּל אֶחָד
שְׁנַיִם חֹסֵד לְעַמּוֹ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב
(שְׁמוֹת טו) וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי וְהִכִּינוּ
אֶת אֲשֶׁר יִבְיֵאוּ, אִזּוֹ - וְהָיָה מִשְׁנֵה
עַל אֲשֶׁר יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם, וּבְכָל
הַדְּרָגוֹת שֶׁלְמַעַלָּה נּוֹסְפוֹת בְּרַכּוֹת.

לְכוֹלְהוֹ דְּרָגִין. שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד, אֲתוֹסֵף הַכֹּא
בְּחֻבַת הַיּוֹם לְכַפֵּרָא עַל סוֹאֲבַת מִקְדָּשָׁא,
בְּגִין דְּקוֹדֶשָׁא בְּרוּךְ הוּא מְלַעֲיֵלָא מְכַפֵּר כֹּלָא.
וְלֹא יִשְׁתָּאֵר סְאִיבוֹ בְּעֵלְמָא.

בְּגִין כִּן, חַד בַּיּוֹמָא, לְכַפֵּרָא קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים
חַד זְמַנָּא בְּשַׁתָּא, בְּגִין דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח כָּל
כִּן סְאִיבוֹ תַמָּן. וְחַד לְבְרָא, לְמִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן,
דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח סְאִיבוֹ בְּעֵלְמָא. בַּחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר
לְיִרְחָא לְקַבַּל דְּרָגָא דְּאֶהֱרָן דְּאֶחָד בְּהוֹ"ד
וְאִסְתַּלַּק נְמִי בְּחֹסֶ"ד.

וּבְגִין כִּן בְּהַאי זְמַנָּא אֶפְלוּ עִם כָּל אוֹמִין
דְּעֵלְמָא עֲבִיד קֹדֶשָׁא בְּרוּךְ הוּא טִיבוֹ.
בְּגִין דְּאֲתוֹסֵף חֹסֶ"ד דְּאֶהֱרָן עִם חֹסֶ"ד
דְּאַבְרָהָם וְאִינוּן מְקַרְבִּין בֵּיהּ בְּשִׁבְעָה יוֹמִין
קְרִבְנִין עֲלוּן, בְּגִין דְּיַחְדּוֹ כּוֹלִיָּה עֲלְמָא
בְּחֻדּוֹתָא דְיִשְׂרָאֵל. שְׁבַעִין פָּרִים לְקַבַּל
שְׁבַעִין אוֹמִין עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת דְּעֵלְמָא,
וּבַיּוֹמָא קֹדֶמְאָה פָּרִים שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר. לְאַחַזְאָה
דְּלֹאוֹ אִינוּן כְּדֹאִי לְאַתְקִימָא בְּעֵלְמָא, אֲלֵא
בְּטִיבוֹ דְּקֹדֶשָׁא בְּרוּךְ הוּא, דְּאִית בֵּיהּ תְּלִיסַר
מְכִילָן דְּרַחֲמִי.

אַרְיִים שְׁנַיִם לְמַהוּי תְּקִיפוֹ לְהַהוּא דְּרָגָא
דְּחֹסֶ"ד עֲלָאָה עַל חַד תְּרִין מַמָּה
דְּמִקְרִבִין בְּכוֹלְהוֹ מוֹסָפִין בְּגִין דְּהַאי חַגָּא
אִיהוּ לְקַבַּל דְּרָגָא דְּאֶהֱרָן דְּאֶחָד בְּדְרָגָא
שְׁתִּיתָאִי. וְאַקְרִי יוֹם שְׁתִּיתָאִי. יוֹמָא דְּקֹדֶשָׁא
בְּרוּךְ הוּא אֲלֶף שְׁנִין. וּבְהַהוּא יוֹמָא זְמִין
קֹדֶשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְאוֹסָפָא עַל חַד תְּרִין טִיבוֹ
לְעַמִּיָּה. הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב (שְׁמוֹת ט"ז) וְהָיָה בַּיּוֹם
הַשְּׁשִׁי וְהִכִּינוּ אֶת אֲשֶׁר יִבְיֵאוּ, אִזּוֹ וְהָיָה מִשְׁנֵה
עַל אֲשֶׁר יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם, וּבְכָלְהוֹ דְּרָגִין
דְּלַעֲלֵילָא אֲתוֹסֵף בְּרַכּוֹן.

וּבַהוּא יוֹמָא יִיתֵי מְלִפָּא מְשִׁיחָא וַיִּתְקַרֵי חַג
הָאָסִיף דִּיכְנִישׁ קַדְשָׁא בְרִיף הוּא
בִּיה גְלוּתָא דְעַמִּיה, הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה י"א)
וַהֲיֵה בְיוֹם הַהוּא יוֹסִיף יְיָ שְׁנֵית יָדוֹ לְקִנּוּת
אֶת שְׂאֵר עַמּוֹ. וַיִּתְקַרֵי חַג הַסְּכּוּת, דְּכֻלְהוּ
שְׂבַעַה דְרֵגִין חֲפִיין עַל יִשְׂרָאֵל כְּסוּפָה וּבְגִין
כֶּף כּוּלְהוּ עֲנְנֵי כְבוֹד אֲזִלִין עִם יִשְׂרָאֵל
בְּמַדְבְּרָא בּוֹזְכֻתָא דְאַהֲרֹן בְּגִין כֶּף אַרְבַּעַה
עָשָׂר אַמְרִין בְּכָל יוֹמָא.

וּבְשַׁבְעָה יוֹמִין הָא שְׂבַעַתִּים וַיִּנְהִיר
שְׂבַעַתִּים נְהִירוֹ דְשִׁמְשָׁא. וְקַדְשָׁא
בְרִיף הוּא יֶרֶחַם עַל עַלְמָא וְשַׁעִיר עֲזִים אֶחָד
חֲטָאת לְכַפְרָא עַל סְאִיבוֹ מִקַּדְשָׁא דְסְאִיבוֹ
אוּמֵי עַלְמָא עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת בְּיוֹמָא
תַּנְיִנָּא לְקַבֵּל דְרֵגָא דִּי צַחֲקָא. בְּיוֹמָא תְּלִיתָאָה
לְקַבֵּל דְרֵגָא דִּיעֻקָּב. בְּיוֹמָא רְבִיעָאָה לְקַבֵּל
דְרֵגָא דִּיוֹסֵף. בְּיוֹמָא חֲמִישָׁאָה לְקַבֵּל דְרֵגָא
דְמֹשֶׁה. בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה לְקַבֵּל דְרֵגָא דְאַהֲרֹן:
וְתָא חֲזִי בַּהֲאֵי חֲגָא וּבְחֲגָא דְפִטִּירוֹ, שְׂבַעַה
יוֹמֵי דְכֻלִּילֵן כּוּלְהוּ יוֹמִין דְלַעִילָא בַּהוּ.
מָה דְלִית כֶּן בְּשַׁאֲר חֲגִין דְמִקְרַבִּין בַּהוּ מוֹסָף,
אַלָּא הֵינְנו דְאוּקִימְנָא בְרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא
(בראשית ל') מַחְשׁוֹף הַלְבָן אֲשֶׁר עַל הַמַּקְלוֹת, דִּי
לְכָל אֵינּוֹן שְׂבַעַה שְׂבַעַה דְרֵגִין אֶסְחַר לוֹן
בְּסִטְר דְחֶסֶד חֲגָא דְפִטִּירָא, לְקַבֵּל אַבְרָהָם
דְאַתֵּי מִחֶסֶד בְּגִין כֶּף כּוּלְהוּ דְרֵגִין תַּמָּן.
דְהָא לְכוּלְהוּ דְרֵגִין אֶסְחַר יַעֲקֹב שְׁלִימָא
לְסִטְרָא דְחֶסֶד. הָאֵי חֲגָא לְקַבֵּל דְרֵגָא
דְאַהֲרֹן דְאַחִיד בְּחֶסֶד, כּוּלְהוּ עַמִּיה.

דְבַר אַחַר, בְּגִין דְכוּלְהוּ דְרֵגִין וְכוּלְהוּ
זְכָאִין, כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם
קַדְשָׁא בְרִיף הוּא אַתְגְּלֵי תַמָּן בְּכַתְרוּי זְמִין
לְמַעַבְד כֶּן בְּיוֹמֵי דִייתֵי מְשִׁיחָא. בְּגִין כֶּף

וּבַאוּתוֹ יוֹם יָבֵא מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ
וַיִּקְרָא חַג הָאָסִיף, שְׂיַכְנֵס הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּף הוּא בּוֹ הַגְּלוּת שֶׁל עַמּוֹ.
זֶהוּ שְׂכַתּוּב (ישעיה י"א) וַהֲיֵה בְיוֹם
הַהוּא יוֹסִיף ה' שְׁנֵית יָדוֹ לְקִנּוּת
אֶת שְׂאֵר עַמּוֹ. וַיִּקְרָא חַג הַסְּכּוּת,
שְׂכָל שְׂבַע הַדְּרָגוֹת מְכֻסוֹת עַל
יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ סֶפֶה, וְלִכְּן כָּל עֲנְנֵי
הַכְּבוֹד הוֹלְכִים עִם יִשְׂרָאֵל
בְּמַדְבַּר בְּזִכּוֹת אַהֲרֹן, וְלִכְּן
אַרְבַּעַה עָשָׂר כְּבָשִׂים שְׂכָכַל יוֹם.
וּבְשַׁבְעָה יָמִים - הָרִי שְׂבַעַתִּים,
וַיֵּאִיר שְׂבַעַתִּים אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ,
וַהֲקָדוֹשׁ בְּרוּף הוּא יֶרֶחַם עַל
הָעוֹלָם. וְשַׁעִיר עֲזִים אֶחָד
לְחֲטָאת - לְכַפֵּר עַל טְמֵאת
הַמִּקְדָּשׁ שֶׁטְמְאוּ אֲמוֹת הָעוֹלָם
עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. בְּיוֹם
הַשְּׁנַי כְּנֶגֶד דְרֵגַת יִצְחָק. בְּיוֹם
הַשְּׁלִישִׁי כְּנֶגֶד דְרֵגַת יַעֲקֹב. בְּיוֹם
הָרְבִיעִי כְּנֶגֶד דְרֵגַת יוֹסֵף. בְּיוֹם
הַחֲמִישִׁי כְּנֶגֶד דְרֵגַת מֹשֶׁה. בְּיוֹם
הַשְּׁשִׁי כְּנֶגֶד דְרֵגַת אַהֲרֹן.

וּבֵא וַיֵּאָה, בְּחַג זֶה וּבְחַג הַמַּצּוֹת
שְׂבַעַה יָמִים שְׂכַלְוִלִים בְּהֵם כָּל
הַיָּמִים שְׁלַמְעֵלָה, מַה שְּׂאִין כֶּן
בְּשַׁאֲר חֲגִים שְׂמִקְרִיבִים בְּהֵם
מוֹסָף, אֵלָּא הֵינּוּ מַה שְּׁפִרְשֵׁנוּ
בְּסוּד הָאֲמוּנָה, (בראשית ל') מַחְשׁוֹף
הַלְבָן אֲשֶׁר עַל הַמַּקְלוֹת, שְׂלַכְל
אוֹתָם שְׂבַעַה שְׂבַעַה דְרֵגוֹת
מְקִיפּוֹת אוֹתָם בְּצַד הַחֶסֶד, הַחַג
שֶׁל הַמַּצּוֹת כְּנֶגֶד אַבְרָהָם שְׂבֵא
מִחֶסֶד, לִכְּן כָּל הַדְּרָגוֹת שֵׁם,
שְׂהִירֵי אֶת כָּל הַדְּרָגוֹת מְקִיף
יַעֲקֹב הַשְּׁלֵם לְצַד שֶׁל חֶסֶד. הַחַג
הַזֶּה כְּנֶגֶד דְרֵגָתוֹ שֶׁל אַהֲרֹן
שְׂאֲחוּז בְּחֶסֶד, כָּלֵם עַמּוֹ.

דְבַר אַחַר - מַשּׁוּם שְׂכַל הַדְּרָגוֹת
וְכָל הַצְּדִיקִים, כְּשִׁצְעָאוּ יִשְׂרָאֵל
מִמִּצְרַיִם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא
הַתְּגַלָּה שֵׁם בְּכַתְרִים שְׁלוֹ, וְעַתִּיד
לַעֲשׂוֹת כֶּן בְּזִמָּן בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ.
מַשּׁוּם כֶּף כָּל הַכְּתָרִים רְמוּזִים

כּוֹלֵהוּ כְתָרִין רְמִיזוּן הַכָּא וְהַכָּא וְנִטְלִין עַל
 חַד תְּרִין שִׁבְעָה בְּרַכָּאן הַכָּא מֵהֶתֶם. וְהֵתֶם עַל
 חַד שִׁבְעָה מִשְׁאָר מוֹסָפִין, הָדָא הוּא דְכְּתִיב
 (מִיכָה ז') כִּימִי צִאתָךְ מֵאַרְצָן מִצְרַיִם אֲרָאֵנּוּ
 נִפְלְאוֹת. כִּיּוֹם צִאתָךְ הָיָה לִּיה לְמִימְר. מָאִי
 כִּימִי. דְּכּוֹלֵהוּ יוֹמִין עֲלָאִין אֲזַדְמְנוּ הֵתֶם
 וְאֲזַדְמְנוּ הַכָּא. בְּגִין כֶּף נִפְלְאוֹת חֲמִשִּׁין
 פְּלָאוֹת, חֲמִשִּׁין פְּלָאוֹת. דְּהָא חֲמִשִּׁין תְּרַעֲוִין
 דְּבִינָה פְתַח קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְאַפְקָא לֹוֹן
 מִתַּמָּן. וּבְגִינֵי כֶּף בְּאוֹרִייתָא אֲדַכְּר יְצִיאַת
 מִצְרַיִם חֲמִשִּׁין זְמַנִּין לְקַבֵּל חֲמִשִּׁין תְּרַעֲוִין
 פְּדִין יַעֲבִיד לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא. וּמֵאִי אֲרָאֵנּוּ. אֵלָּא
 אֲרָאֵנּוּ לְהֵהוּא סְבָא דְחֻזָּא בְּקַדְמִיתָא דְכְּתִיב
 (שְׁמוֹת י"ד) וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה. פְּדִין
 זְמַין לְמַחְזֵי פּוֹרְעֵנוּתָא דְאַדּוּם.

דְּכָר אַחַר, דְּבְּגִינְהוּן דְּשִׁבְעָה צְדִיקָיָא, זְמַין
 קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְאַעֲבָרָא לְכָל אוֹמִין
 דְּעֲלָמָא וְלֹא יִשְׁתָּאר בְּעֲלָמָא אֵלָּא קִדְשָׁא
 בְּרִיף הוּא בְּלַחֲדוּי וַיִּשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּגִין כֶּף
 הַכָּא שִׁבְעָה יוֹמִין.

תָּא חֲזִי, דְּבְּגִין כֶּף מִתְמַעֲטִין וְהוֹלְכִין.
 וּבִיּוֹמָא תְּמִינָאָה שְׁלִטִין יִשְׂרָאֵל
 לְחֻדְדֵיהוּ בְּעֲלָמָא וּמְקַרְבִּין פֶּר אֶחָד אֵיל
 אֶחָד, רְזָא דִּיחֻדָּא. שִׁבְעָה כְּבָשִׂים לְקַבֵּל
 שִׁבְעָה דְּרִגִין. שְׁעִיר עֲזִים, אָף עַל גִּב
 דְּבַהֲהוּא זְמַנָּא יַעֲבְרִינְהּ קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא
 מְעֲלָמָא, עִם כֹּל דָּא יִשְׁתָּאר מְגִיָּה דְלֹא
 יִתְבַטְלוּן מִפְּרִיָּה וּרְבִיָּה. וּבַהֲהוּא זְמַנָּא יִפְקוּן
 מִים חַיִּים מִחֲכֻמָּה עֲלָאָה (זְכַרְיָה י"ד) חֲצִיִּים אֵל
 הַיָּם הַקְּדָמוֹנִי דָּא חֲסַד עֲלָאָה וְחֲצִיִּים אֵל
 הַיָּם הָאַחֲרוֹן דָּא גְבוּרָה תַּמָּאָה וּגְבוּרָה
 עֲלָאָה. בְּקִיץ וּבְחֹרֶף בְּסִטְרָא דְאַשָׁא
 וּבְסִטְרָא דְמֵיא. דְלֹא יִשְׁתָּאר דִּינָא בְּעֲלָמָא

כָּאן וְכָאן, וְנוֹטְלִים עַל אֶחָד
 שְׁנַיִם שִׁבְעָה בְּרַכּוֹת כָּאן מִשָּׁם.
 וְשָׁם עַל אֶחָד שִׁבְעָה מִשְׁאָר
 הַמוֹסָפִים, זְהוּ שְׁכַתוּב (מִיכָה ז')
 כִּימִי צִאתָךְ מֵאַרְצָן מִצְרַיִם אֲרָאֵנּוּ
 נִפְלְאוֹת. כִּיּוֹם צִאתָךְ הָיָה לוֹ
 לִמְר! מַה זֶה כִּימִי? שְׁכָל הַיָּמִים
 הָעֲלִיּוֹנִים הַזְּדֻמְנוּ לְשָׁם וְהַזְּדֻמְנוּ
 לְכָאן, מִשּׁוּם כֶּף נִפְלְאוֹת, נִי
 פְּלָאוֹת, חֲמִשִּׁים פְּלָאוֹת, שְׁהִרִי
 חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי בֵינָה פְתַח הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּף הוּא לְהוֹצִיא אוֹתָם מִשָּׁם,
 וְלִכְּן מְזַכְּרַת בְּתוֹרָה חֲמִשִּׁים
 פְּעֻמִּים יְצִיאַת מִצְרַיִם, כְּנֻגַד
 חֲמִשִּׁים שְׁעָרִים, כֶּף יַעֲשֶׂה לִימּוֹת
 הַמְּשִׁיחִי. וּמַה זֶה אֲרָאֵנּוּ? אֵלָּא
 אֲרָאֵנּוּ אֶת אוֹתוֹ הַזְּקֵן שְׂרָאָה
 בְּרִאשׁוֹנָה, שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת י"ד) וַיִּרְא
 יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה, וְאִז
 עֲתִיד לְרִאוֹת אֶת הַפְּרַעֲנוּת שֶׁל
 אַדּוּם

דְּכָר אַחַר - שִׁבְשָׁבִיל שִׁבְעַת
 הַצְּדִיקִים עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף
 הוּא לְהַעֲבִיר אֶת כָּל אַמּוֹת
 הָעוֹלָם, וְלֹא יִשְׁאָר בְּעוֹלָם אֵלָּא
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא לְבַדּוֹ וַיִּשְׂרָאֵל
 גּוֹי אֶחָד. מִשּׁוּם כֶּף כָּאן שִׁבְעָה
 יָמִים.

בֹּא רָאָה שְׁמִשּׁוּם כֶּף מִתְמַעֲטִים
 וְהוֹלְכִים, וּבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי שׁוֹלְטִים
 יִשְׂרָאֵל לְכַדָּם בְּעוֹלָם וּמְקַרְבִּים
 פֶּר אֶחָד, אֵיל אֶחָד, סוּד הַיַּחֲדָד.
 שִׁבְעָה כְּבָשִׂים - כְּנֻגַד שִׁבְעָה
 דְּרָגוֹת. שְׁעִיר עֲזִים - אָף עַל גִּב
 שְׁבֹאוֹתוֹ זְמַן יַעֲבְרִינּוּ הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּף הוּא מִן הָעוֹלָם, עִם כֹּל זֶה
 יִשְׁאָר מִמֶּנּוּ שְׁלֹא יִתְבַטְלוּ מִפְּרִיָּה
 וּרְבִיָּה. וּבִאֲתוֹ זְמַן יִצְאוּ מִים
 חַיִּים מִחֲכֻמָּה הָעֲלִיּוֹנָה, (זְכַרְיָה י"ד)
 חֲצִיִּים אֵל הַיָּם הַקְּדָמוֹנִי - זֶה
 חֲסַד עֲלִיּוֹן, וְחֲצִיִּים אֵל הַיָּם
 הָאַחֲרוֹן - זֶה גְבוּרָה פּוֹחֲתוֹנָה
 וּגְבוּרָה עֲלִיּוֹנָה. בְּקִיץ וּבְחֹרֶף -
 בְּצַד הָאֵשׁ וּבְצַד הַמַּיִם. שְׁלֹא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כה
הזוהר

"ובגין העתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזוהר,
יפקון ביה מן גלותא ברחמי".
(רעיא מוהימנא פרשת נשא)

יצא לאור ל"ג בעומר תש"ע לפ"ק
בית שמש

חלק א'

בו נכרכו 12

עלוני "אור הזוהר"

1-12

שיצאו לאור על ידי

"מפעל הזוהר העולמי"

מז"ג בעומר תשס"ט

עד כסלו תש"ע